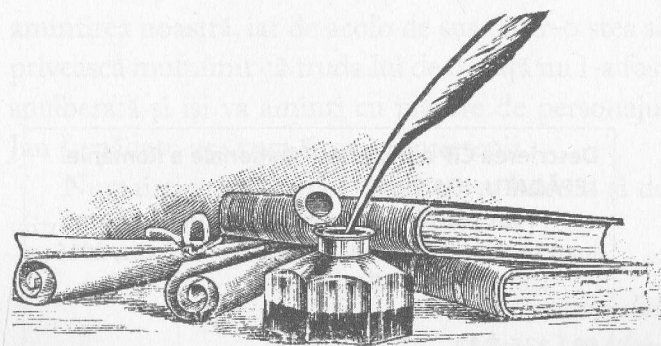

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Ioan LEPADATU

PROZĂ SCURTĂ
ȘI
DIVERTISMENT
PE UNDE
SCURTE

EDITURA TRANSILVANIA EXPRES
2015

Când iese de acolo, el povestește celorlalți pacienți ce i s-a întâmplat și cu toții izbucnesc în râs, de gafa ce-o făcuse acel pacient.

1996

CUPRINS

PREFAȚĂ..... 5

PROZĂ SCURTĂ

LICEENII.....	9
O FLOARE.....	11
AMINTIRI DIN LICEU.....	12
GAFA.....	15
ÎN VIZITĂ.....	16
AM UITAT CĂ SUNT ȘCHIOAPĂ.....	17
OBIECTUL NEIDENTIFICAT.....	19
NIMENI.....	22
COCOANA IANCULUI.....	23
CIURDARUL.....	30
MAISTRUL.....	31
O FAMILIE.....	33
ÎN LOCUL PORCULUI.....	39
FLORICĂ, ULTIMUL HAIDUC.....	41
VÂNĂTORUL.....	43
GHICI CE E?.....	45
O NUMĂRĂTOARE CIUDATA.....	47
CONFUZIA.....	49
DATORIA.....	51
COAFEZA.....	53
FĂNTÂNARUL.....	55
CIUNGUL.....	57
CUM SUNT PRESCURILE, PĂRINTE?.....	58
FĂNTÂNA DIN CURTE.....	60
MĂ NEGHINIȚĂ, MĂ!.....	62
COLECTORUL DE NOXE.....	64

BOANE NUȚĂ.....	66
POT SĂ MÔR SĂNĂTOS.....	71
BINE TATAIE.....	72
BINE MĂI TATI.....	73
S-A FĂCUT VREUNUL BINE ?.....	74
DOBOLUL CU FÂN.....	75
O GAFĂ DE NEIERTAT.....	83
POSTUL CU SMÂNTĂNĂ.....	85
COSTI ÎN DOBOLUL CU FÂN.....	87
CLOȘCA CU PUI.....	88
LA SAPĂ.....	89
COMOARA DE SUB BĂRC.....	91
PISTOLUL ȘI PAPUCII.....	93

DIVERTISMENT PE UNDE SCURTE

SOARTA UNUI BEȚIV.....	99
TOVARĂȘUL ȘI DOMNUL.....	99
CONTRACTĂRILE.....	99
PĂREREA.....	100
PRIETENII.....	100
GEST COLEGIAL.....	101
DIN SURPRIZELE TEHNICII.....	101
DILEMA.....	102
DE CE ?.....	102
PROST, DAR CU DIPLOMĂ.....	103
MUSTRARE.....	103
SARCINI CONCRETE.....	104
INUTIL.....	105
VOI CE CĂUTAȚI.....	105
EA.....	106
SFATUL POPII.....	107
HĂRTIA.....	108

PASĂREA CAMELEON.....	109
OUĂLELE.....	109
FETIȚA ȘI PRĂJITURA.....	110
ȚIGARA MĂRĂȘEȘTI.....	111
PARTEA CEALALTĂ.....	111
DREPTATE FRĂȚEASCĂ.....	112
LA BUREȚI.....	112
EU LE-NDES ȘI ELE IES.....	113
DĂDACĂ LA NEPOT.....	114
LOLISME.....	115
VA MAI FI VREODATĂ.....	117
GARGARA.....	117

LICEENII

Rezemată de coama Tâmpei, Luna își revărsa razele aurii peste bătrânul oraș de la poalele sale.

Căldura toridă din timpul zilei se transformase odată cu venirea nopții într-o răcoare plăcută și înviorătoare. De sus de pe pantele muntelui, cobora peste orașul adormit aroma inconfundabilă a pădurii de brad.

Pe o stradă din inima burgului, pășea solitară o pereche de adolescenți îndrăgostiți. Se țineau de mână, iar privirile se căutau cu o curiozitate specifică primelor iubiri. Șoapte, șoapte, gingași clopoței de argint tulburând discret liniștea din jur.

O oprire sub coroana deasă a castanilor.

Un sărut? O noutate? O taină? Poate.

Nu încercară să dezlege încâlcitele taine. Misterul îi atrăgeau.

O strângere în brațe. O avalanșă de râsete zglobii, o desprindere și un ocol în fugă în jurul castanului.

Porniră la drum fără o țintă anume. Mergeau ca somnambulii în noapte, traversară un labirint de străzi înguste cu iz medieval. Pătrunseră pe o alee întunecoasă ce urca Dealul Melcilor, după care coborâră în frumoasa Vale a Cetății.

Mirosul fânului proaspăt cosit le pătrunseră în
nări, adulmecându-l cu nesaț.

Se opriră.

Cu mâna întinsă, El, arată ceva.

Ea, zări niște căpițe de fân.

Ei, alergară într-acolo și se aruncară peste fânul
care foșni zgomotos, învăluindu-le trupurile tinere.

Doar o fereastră spre cerul înstelat se mai zărea.
Acolo sus, licărea steaua lor.

1950.

O FLOARE

O liceană zveltă, cu servieta sub braț, ieșea de la
cursuri. Uniforma școlară era impecabilă și părea
turnată pe corpul său feciorelnic.

Zâmbea,

Ochii cu nuanțe azurii, nestatornici ca valurile
mării, se opriră pentru o clipă asupra tânărului care
o învăluia cu o privire admirativă.

Părul fetei avea luciul abanosului.

Doă codițe ștregare se gudurau cu indiferență
în mersu-i sprințar, pe rotunjimile sânilor dați în
pârg.

Fața ovală, sprâncene arcuite, gene lungi
tremurătoare, nasul mic și obraznic, buzele de
nuanța cireșei coapte; iar dinții, perle alb-imaculate
înșirate în doua mici salbe suprapuse.

Vocabular ales lipsit de prețiozitate, dar plin de
un umor nativ.

Râs molipsitor.

Fascinantă revelație.

O enigmă vie în imensul tablou al străzii. Oare,
ce surpriză va rezerva viitorul acestei frumoase flori?

1950

AMINTIRI DIN LICEU

În timpul tezelor, profesorul de matematică, un bărbat de vârstă mijlocie, subțirel și iute ca o zvârlugă, cu ochelari cu dioptrii cam multișoare, avea prostul obicei de a se urca pe băncile din rândul de mijloc pe care pășea cu o dexteritate uluitoare de parcă ar fi descoperit o nouă formă de sport.

Dacă se uita în jos nu vedea nimic, însă când privirea lui era ațintită înainte, vedea cum s-ar zice „la 180°” de parcă mătura întreg spațiul din fața sa; iar pe cine-l prindea copiind îl ardea cu-n „tri ț-am dat”, după care îl înnobila cu formula lui Euclid „Quod erat demonstrandum” și sărea de pe bancă ca o felina din copac,

1950

Profesorul de istorie era un bărbat grăsuț, sobru și zgârcit la note. În ziua aceea îi anunța subiectul pentru teza de la istorie: „Revoluția lui Tudor Vladimirescu de la 1821”, elevii după cum erau pregătiți își manifestau sentimentele, unii zâmbind, alții foindu-se agitați.

Tema dată îl bucura enorm pe Costel, fiindcă pregătise temeinic lecția. Totuși din cauza bucuriei prea mari, când voia să înceapă să scrie, constată cu stupeoare că memoria i se golise și un lapsus total puse stăpânire pe el. Dacă ar vedea măcar primele cuvinte ale lecției, atunci și-ar aminti-o toată, își zise el. Ce să facă? Să apeleze la carte, altfel dă teza albă! hotărî el.

Profesorul avea un obicei în timpul tezelor. Își așeza bărbia în podul palmelor, iar coatele și le rezema pe catedră și ochii săi iscoditori cercetau întreaga clasă. Se întâmpla uneori să moțâie, spre bucuria unora. Acest moment îl aștepta și Costel. Trase încet cartea din bancă, o deschise unde trebuia. Din cauza emoției făcuse un gest necontrolat, iar cartea îi căzu. Zgomotul îl trezi pe profesor care din câțiva pași se află lângă incriminat, ridicându-i de jos cartea. Primi atunci pe teza albă nota „unu”. La următoarea oră de istorie i se cere să spună subiectul dat la teză.

Costel se dovedi un povestitor desăvârșit care expuse întreg material fără a face pauze și fără intervențiile profesorului. Primise atunci nota „zece”, fapt nemaiîntâlnit până atunci.

Nota cea mai mare a profesorului de istorie era șapte.

1950

Profesoara de limba română era o domnișoară puțin mai tomnatecă, durdulie, sociabilă și apropiată de sufletul elevilor. Avea și ea un tabiet. Când se urca la catedră, primul lucru pe care-l făcea era să se proptească cu zona inghinală joasă de colțul mesei și să facă câteva mișcări ritmice. Elevii i-au zis „Colțul mesii”. După acest ritual se așeza apoi comodă în scaun, de unde nu se mai ridica până la sfârșitul orei. Când asculta elevul la lecție, acesta trebuia să-i ducă mai întâi carnetul pentru note, după care revenea în bancă și spunea lecția.

Șmecherii clasei - mai erau destui și din aceștia - prinzând năravul profesoarei, făceau la fiecare lecție fițuici cu scrisul mai mare; iar când se ducea cu carnetul, înfingeau cu o pioneza fițuica de catedră, care putea fi citită cu ușurință din primele rânduri. La ridicarea carnetului, smulgeau și fițuica, datorită căreia primeau o notă „mișto” după cum se lăudau aceștia.

1950

GAFĂ

Cei trei mușchetari: Billy, Nicu și Gicu, colegi de clasă și prieteni nedespărțiți se aflau în acea după masă la „Ceaiul” dat de Alla, prietena lui Billy.

Când era ceaiul mai în toi, cei trei mușchetari rămân stupefiați la apariția în acea cameră a profesorului de matematică!

Billy, dansând cu Alla, o întreabă pe aceasta?

– Ce-i cu moșulică pe aici ?

– Aceasta foarte mirată răspunde:

– Cum ce caută, este tatăl meu.

Billy se îmbujoră la față și îi răspunde stânjenit:

– Scuză-mă „Gafă” este deja făcută.

1950

ÎN VIZITĂ

Maica Otilia era mama unui funcționar deportat în acest sat îndepărtat din Bărăgan. Ea tocmai sosise în vizită la fiul său.

Străina fusese văzută de o femeie cam flecară, care se grăbi să ducă vestea cuiva, fiindcă altfel simțea că pleznește.

Ciocăni la prima poarta ce-i ieși în cale.

– Hooo! oprește-te fă muiere, ca doar n-o intrat tătarii în țară! se răsti supărată gospodina la nebuna ce făcea atâta tărăboi la poarta curții.

– Știi ceva? ... zise ea precipitat, fără a băga în seamă supărarea celeilalte.

– Nu, că doar n-am luat satul la măcinat ca tine!

– Auzi tu, a sosit maica domnului!

– Cine? ...Ești zăluda femeie?!... și-i trânti poarta în nas, gândind că vecina asta nu-i în toate mințile.

(Dintr-o proastă așezare a vorbelor, se dă cale liberă sfinților pe pământ).

1970

AM UITAT CĂ SUNT ȘCHIOAPĂ

Otilia avea vreo cincizeci și cinci de ani în acea vreme. Îi intrase în cap să se pensioneze. Patronul îi zise:

– Nu ești prea bătrână, Otilio!

Văzând că nu merge pe cinstite, schimbă tactica. Făcu pe șchioapa. Spunea celor care o vedea că e de la reumatism. Și ca să fie recuzita completă, își procură un baston.

Dând nas în nas cu patronul, acesta se făcu că nu observă infirmitatea spontană a ei.

„Să creadă el, că o să mai aștept” își zise în gând.

Merse la director în audiență cu cererea de pensionare.

Intră în biroul acestuia, șchiopătând și rezemându-se în baston.

– Domnule Director, lasă-mă la pensie că-s tare bolnavă!

– Bine Otilio, zâmbi el. Poftim, ți-am semnat cererea; acuma dă fuga să-ți faci formele de pensionare!

Bucuroasă de reușită, ea întradevăr dădu „fuga” uitând să mai șchiopăteze, spre amuzamentul directorului.